

ЗА ВАФЛИТЕ И ХОРАТА

BOOKS

София, 2019

Николаос Цитиридис
ЗА ВАФЛИТЕ И ХОРАТА
copyright © 2019 Николаос Цитиридис
All rights reserved.

*Всички права запазени.
Никаква част от тази книга
не може да бъде използвана или
възпроизвеждана без изричното
знание и писменото позволение
на издателя.*

ЗА ВАФЛИТЕ И ХОРАТА
O₃ Books 2019
Всички права запазени.
Автор: Николаос Цитиридис
Редактор: Мартина Попова
Коректор: Невена Ангелова
Корица и илюстрации: Степо
Адрес: България, София
ул. „Акад. Борис Стефанов“ №35
тел. +359 70020696
www.ozone.bg
ISBN: 978-619-7511-05-5

Предговор

В края на май 2018-та година стартирах един блог на шега. Казва се „Ревиюта на вафли“ и е точно това, което чувате и виждате. Ям вафли и пиша ревиюта. Мина едно известно време и на шега или не, страницата стана единствената независима вафлена медия в България, ако не и по целия свят. Потребителите се довериха на моите оценки. Дълго време поемах ударите на какаовия прах, фруктозата, Е-тата и кокоса от трици, за да ви предупреждавам, за да ви давам съвети и насоки какво да ядете и какво не. Всичко това поднесено с известна доза хумор.

Винаги съм искал да пиша смешки и от това да изкарвам някой лев. След като гържите това нещо в ръцете си, значи моето желание навярно е станало факт, което може само да ме радва. Осъзнах, че има и по-важни неща от вафлите. Мисъл, която не ми дава мира вече дълго време. Емоции, случки, истории и неща, които заслужават да бъдат изследвани обстойно и *ревиюирани*. Да бъдат отворени и схрускани като вафла, а накрая да им се постави оценка по независимата и пределно честната система на „Вафлер“.

Точно това е и смисълът на този сборник с ревиюта. „За вафлите и хората“ е вдъхновено именно

от вафлите и хората. Оценките, които поставям, са по десетобалната система, но трябва още от самото начало да знаете, че пълна десетка не съществува. Тя е само в главата на хората, на тази земя съвършени неща няма. И точно както вафлите, хората са различни и допадат само на друг определен брой хора. Някои обичат шоколад, други – панталони с ниска талия. Оптимист съм, че ще се видите някъде из тези страници.

Също така, не се залягвайте от приповдигнатия и сравнително официален тон в този предговор. Цинизмът, телесните сокове и изборите, лишени от морал, ще бъдат главна есенция в ревиютата тук, както са и в живия живот. Лирическият говорител на ревиютата е образът на „господин Вафла“, който се създаде в мрежата и беше оформен от аудиторията. Той е такъв заради вас и не можете да му се сърдите за нещата, които казва. Истината и гротеската ще се вплетат няколко пъти наголу в редовете, но няма смисъл да си разваляте удоволствието от четенето с търсене и отсяване на самата истина.

Ще срещнете ревиюта на неща, случки и събития, които мисля, че всеки от нас е изживявал. Ще се опитам да споделя опит и да отправя предупреждения, точно както в блога ви казвам да не слагате вафлите в хладилника. Но внимавайте, аз съм специалист по писане за вафли, а не по самите вафли.

В интернет ревиютата обичам да казвам вафлата с какво върви, но книгата не я препоръчвам с кисело мляко. Пробвайте да я четете в метрото и така може и да срещнете голямата си любов, кой знае.

1. Ревю на вафла Б.Б.

Щеше ми се да започнем с плавен преход от ревюта на вафли към такива на живота. Дълго време търсих подходящото начало и нямаше нищо, което да ми се струва по-добро от вафла Б.Б.

Тази марка си е истинска класика, защото преди 4 месеца (към март 2019-та) вече са спрени от производство. Търсих я под гърво, камък и магистрала, дори звънях във фирмата, която ги прави, но все нацелвах гредата като Бистришки тигър.

Макар на опаковката да има снимка на жожда, то тези вафли носят името Б.Б. и ако питате по телефона шефа на фирмата дали имат Бойко Борисов, се сърдят. „Вафли Бойко Борисов не съществуват, ние правим само Б.Б.“, казаха ми почти изнервено, след като ми заявиха, че останали бройки няма.

В крайна сметка един добър човек от Димитровград успя да ме уреди с вероятно една от последните вафли, останали на родния пазар.

За мен би било доста по-логично ликът на премиера да бъде сложен върху опаковка с кебапчета или на кутия с цигари как гони лошите контрабандисти, които не са му се отчели тоя месец. Уви, ще се задоволим засега само с вафли.

Не знам дали заради това, че вече отива към края на срока си на годност, но вафлата имаше леко странен вкус. Какаото оставаше по небцето като гадна маслина.

Пълнежът и шоколадът бяха доста обилни, предполагам, че са по оперативна програма, щото въобще не са пестили.

Корите са хрупкави, вероятно биха могли да издържат повече от новите мантинели на „Тракия“.

Това, което ме впечатли най-много, е, че между корите има един дебел и обилен слой шоколад. Без да преувеличавам, малко ми е тъпо, че не я бях ял по-рано.

Без угризения на съвестта мога да кажа, че тази вафла направи за мен повече, отколкото човекът на опаковката. Ако изборите бяха днес, едва ли щях да гласувам за вафла, но щях да си хапна една Б.Б. за случая.

Понеже знам за афинитета на истинския Б.Б. към Меркел, то предполагам, че вафлата много ще си върви с едно кисело мляко „На Баба“.

Ако вафлата не ви харесва, значи сте комунист и клатите стабилността.

И ако по някаква причина ви е странно, че у нас има вафли с министър-председателя, не го мислете. Спомнете си, че преди има-няма 15 години същият този Б.Б. участваше и в клип на Каризма, така че дъно има и само трябва да погледнеш нагоре, за да го видиш.

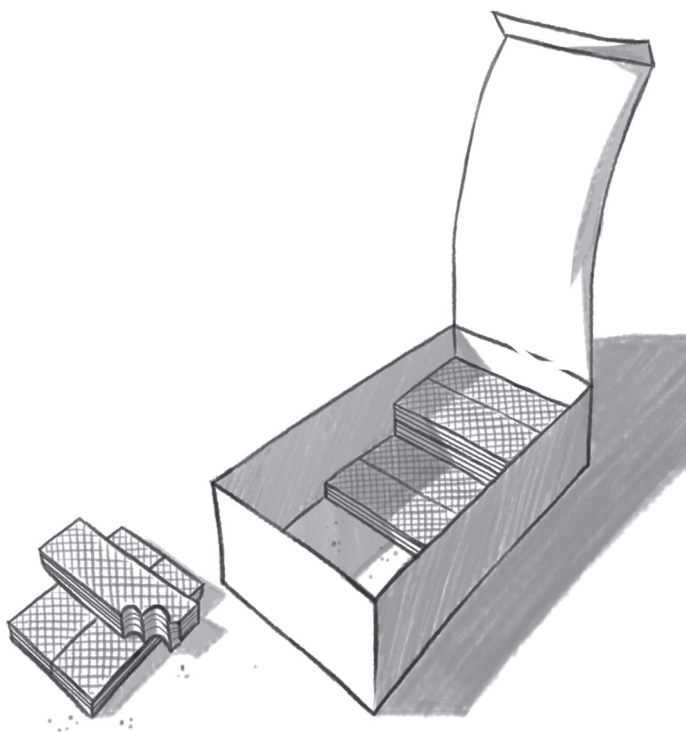
Оценка:
5.6/10

Тема 1: Семеен пакет

2. Ревю на гости при мама

Какво по-хубаво от това да отидеш на гости при мама и тя да ти е сготвила от любимото хапване? Отговарям веднага – да си тръгнеш от гостито при мама веднага след като си се наял.

Нека всички бъдем откровени. 25 е новото 15 и да стоиш на семеен обяд никога не е било по-ужасяващо. Въпросът „Как са гаджетата?“ е допълнен с „Как е работата?“, а ти нямаш и двете. Ако сте на 35 и това продължава, потърсете помощ.

Веднъж реших да заменя редовната тема за това дали съм облечен топло с това какво мисли майка ми за хомосексуалните хора. Отговорът не ме изненада, няма да цитирам, ама беше нещо като Доналд Тръмп, коментирац мексиканците. Седмица по-късно пак съм в старото ми у нас и обядваме. След 5 минутно мълчание на масата, тя го разбива:

– Миналата седмица, когато ми говореше за хомосексуалните, да не би да искаше да ми кажеш нещо?

Видях възможност в този момент.

– Вече няма значение какво искам да ти кажа. Разбрах какво мислиш и вече всичко загуби смисъл.

Това бяха най-добрите 15 минути, в които за малко да докарам инфаркт на майка ми, обяснявайки за моя черен любовник от Медицинския университет.

Именно това са моментите, които ще донесат повече точки на тази житейска вафла – шегите с родата. Като бях на 4 годинки, 3 минути се правих на умрял пред нас и леля ми като видя, че всъщност нищо ми няма, така ме шамароса, че ми падна зъб. Totally worth it.

Когато сте на гости при мама, никога не отказвайте това, което ви се дава. Ако не забелязвате, всъщност така мама тренира да стане баба. Дава някакви неща. Първоначално, когато се изнесете и правите първите си гостита у майка си, тя ще ви дава всевъзможни глупости: „Четка за коса вземи да си имаш, маме“; „Ето ти тази картина на Тодор Живков, че кой знае кога ще ти потрябва“ и такива ми ти работи.

С времето ще посвикне и ще започне да ви снася картофи, пържолки и снежанки. Процесът е бавен, но децата ви ще имат добре тренирана баба.

„Ще ми смениш ли крушката“ е много подъл въпрос, задаван от майката. Ако откажете, ще бъдете обвинен, че не я обичате и че всичко, което е направила за вас, е било напразно.

Независимо дали ще оправите крушката, или не, отговаряте: „Да, мамо“. Много обичат да го чуват това, повече отколкото да им е светло.

Все пак е вкусно, нема к'во.

Оценка:
8.1/10

3. Ревю на опашката за великденски козунаци

„Я върви да вземеш още един козунак, че баба ти ще идва“, каза майка ми през 2005-та година и оттогава животът ми не е същият. Беше баш неделя, баш Великден, Иисус таман пак се е появил, а майка ми ме пращаше директно на смъртна присъда да се реда на опашка за козунаци навръх Великден.

Тръгнах към пекарната с ясната мисъл, че ще се върна вече истински мъж. Наближавах бавно и с нежелание. Пред самото място беше станало нещо – имаше полиция и се виждаше някаква тълпа. Казах си, че са убили някого, че няма пекарна вече и че ще се прибера да си цъкам Фифа-та. Уви, полицията била там, ЗА ДА СИ ВЗЕМЕ КОЗУНАК, а тълпата от хора беше тотално дезорганизирана опашка, където всеки човек си мисли, че трябва да е по-напред от този пред него.

Застанах на края на опашката, някъде при Пардджик. Имаше едно нещо, което ми крепеше мисълта – козунаците в тая пекарна са топа на живота с желирани бонбони и шоколад. То заради това беше и такава опашката. Редах се и си мис-

лех за нещата от живота. Колко притока има Марица? Какво ли прави Морган Фрийман сега?

Вкусният козунак от пекарната е причината на опашката да има хора от всякакви касти – бедни, богати, грозни, аз и един милион баби. Мъж и жена се приближиха към опашката, мъжът започна да сумти, че има много хора и че той няма да чака, звучеше като: „Не съм създаден за това“. Каза на жена си: „Махаме се, ще ходим до завода да вземем козунаци“. Представих си, че тоя е некъв ултра гъзар, щом има такива връзки, ама двамата потеглиха в една Астра от 89-та и реших, че най-вероятно мъжът е охрана в тоя завод.

Появи се една баба с три пласта корем. Гледах я около 30 минути, чудейки се ще излезе ли малко кенгуру оттам. По миризмата сметнах, че кенгуруто е умряло преди няколко Великдена.

След още някакво време на опашката цъфна и майка ми. Носеше ми провизии – топъл чай, уоки токи и един Санбернар с ром на врата. Явно се беше усетила, че е взела спартанско родителско решение и я беше загризала съвестта.

Наближих края на опашката някъде между първия кметски мандат на Бойко Борисов и оставката на Орешарски. Пред мен вече имаше двама човека и току-що бяха изкарали нови козунаци. Викам си: „Джакпот!“, даже ще са топли. В този момент човекът най-отпред, без да му мигне око-то, каза на продавачката: „Абе, дай ги всичките направо“. Ей, Бога ми, тогава бях още девствен, ама какви неща мислех за майка му.

И таман Бритни Спийрс спря да бъде модерна и ето на, прибрах се в нас с козунак, баба ми

вече беше в нас. С няколко думи успя да ме сломи тотално.

„Христос Воскресе, бабенце, сложи го този козунак, който направих ТАЗИ СУТРИН ПРЕДИ ДА СЕ ОБАДЯ НА МАЙКА ТИ, ЧЕ ЩЕ ИДВАМ, в печката да не изсъхва.“

Много зле.

Оценка:

4.4/10 (малко по-високо заради желираните бонбончета)